

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

bliver moderniseret, således at turister ikke så hyppigt, som tilfældet nu er, kommer ud for fejltagelser og skuffelser.

Et vigtigt spørgsmål, som kommissionen har opholdt sig ved, er spørgsmålet om antallet af bevarterbevillinger med ret til udskænkning af stærke drikke i byerne. Herom kan henvises til kommissionsbetænkningen side 56—65, hvor kommissionen har redegjort for dette spørgsmåls historiske perspektiv. Af denne udredning vil det ses, at der efter beværterloven af 1912 var adgang til at udfærdige 1 bevilling for hver 350 indbyggere. Ved beværterloven af 1924 blev dette tal sat op til 450 indbyggere. I beværterloven af 1939 gik man et skridt videre og fastsatte indbyggerantallet til 550 for byer over 10 000 indbyggere, medens man bibeholdt den gamle regel, for så vidt angår byer under dette indbyggerantal. Jeg forstår, at kommissionen foreslår en naturlig ajourføring af reglerne ved en videreførelse af den historiske tendens. Københavns magistrat har i bilag 10 — se side 47—48 — til nærværende lovforslag givet udtryk for betænkelse ved at fastlægge antallet af bevillinger med stærke drikke på det antal, der er i kraft den 1. januar 1955. Magistraten anser det for rettest som hidtil at sætte bevillingernes antal i forhold til indbyggerantallet, således at man f. eks. for Københavns vedkommende angiver maksimumsantallet til 1 bevilling for hver 600 indbyggere. Også dette spørgsmål vil naturligt kunne drøftes i det kommende udvalg. På baggrund af kommissionens enstemmige indstilling på dette punkt forekommer det mig dog, at det er en naturlig tanke at søge at underbygge den stedfundne udvikling ved at bringe lovens antalsbegrænsning i bedre overensstemmelse med de faktiske forhold, og den i lovforslagets § 9 (lovens § 14, den gamle § 13) indeholdte ventil, hvorefter handelsministeren kan tillade, at det vedtægtsmæssige antal fastsættes højere end foreslået i 1. punktum, såfremt kommunalbestyrelsen med mindst $\frac{2}{3}$ af stemmerne gør indstilling derom, giver vist tilstrækkelig sikkerhed for, at antallet af bevillinger i hovedstaden kan reguleres på betryggende måde.

Lovforslagets § 10 (lovens § 15, den gamle § 14) indeholder bl. a. den nydannelse, at

beværtere og gæstgivere herefter skal være afskåret for at blive medlem af bevillingsnævnene i København og købstæderne. Et flertal af kommissionens medlemmer har stillet dette forslag, hvorom kan henvises til kommissionsbetænkningen side 66—68. Efter afgivelsen af betænkningen har dette spørgsmål været forelagt indenrigsministeriet og Den danske Købstadforening, se det til lovforslaget optrykte bilag 2 med de dertil knyttede underbilag, side 20—22. Medens købstadforeningen går imod flertallets forslag, kan indenrigsministeriet tiltræde dette. I denne forbindelse vil jeg gerne henlede opmærksomheden på det af Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark i det til lovforslaget optrykte bilag 20 anførte, se side 70. Herefter er erhvervet i øjeblikket repræsenteret i adskillige bevillingsnævn landet over. Dette forslag indebærer efter centralforeningens opfattelse en forskelsbehandling af borgerne, som ikke vil kunne begrundes. Også denne bestemmelse vil sikkert give anledning til mange overvejelser. Dette var i hvert fald tilfældet, da en tilsvarende bestemmelse i sin tid blev drøftet på rigsdagen, hvorom kan henvises til kommissionsbetænkningen side 66. Forslaget om, at ingen som medlem af et bevillingsnævn må deltage i behandlingen af en sag, hvis udfald berører hans egne eller ham nærtstående personers interesse, er efter mit skøn en selvfølge, der måske mest hensigtsmæssigt burde henvises til de enkelte forretningsordener for de forskellige nævn.

Forslagene i § 11 (lovens § 16, den gamle § 15) og § 12 kan jeg gå let hen over. Det nye i disse bestemmelser er i virkeligheden kun ændringer, der er foranlediget af, at næringsadkomst på gæstgiveri i byerne fremtidigt foreslås meddelt som bevillinger.

Det i lovforslagets § 13 optagne forslag til en ændret affattelse af lovens § 21, stk. 2, litra a—f, afgiver fra de gældende bestemmelser på 3 punkter. I litra a er foreslået en ændring, der står i forbindelse med forslagets § 8 (lovens § 13) vedrørende bestemmelsen om „hotel“-betegnelsen. Denne ændring er i virkeligheden kun af redaktionel art.

De to andre ændringer, der tager sigte på litra e og f, indeholdes ikke i kommissio-